



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou ve věci

žalobce: A. C.,

zastoupeného JUDr. Petrem Novotným, advokátem se
sídlem Archangelská 1568/1, 100 00 Praha 10

proti

žalované:

Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 6. 2021, čj. CPR-8024-3/ČJ-2021-930310-V235,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Police ČR, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „žalovaná“) ze dne 15. 6. 2021, čj. CPR-8024-3/ČJ-2021-930310-V235, kterým žalovaná zamítla odvolání a potvrdila rozhodnutí Police ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 11. 2. 2021, čj. KRPA-39261-

12/ČJ-2021-000022-SV. Uvedeným rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) v délce 18 měsíců. Počátek doby, po kterou nelze umožnit vstup žalobce na území členských států EU, byl stanoven podle § 118 odst. 1 citovaného zákona od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování. Doba k vycestování z území členských států EU byla žalobci stanovena dle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců do 10 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Dále správní orgány shledaly, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování dle § 179 tohoto zákona.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalované

2. Žalobce namítl, že žalovaná porušila § 3, § 50 odst. 2 a § 2 odst. 1, 3 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“).
3. Žalobce předně nesouhlasil se závěry správních orgánů, že v jeho případě byly splněny podmínky § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců pro uložení správního vyhoštění v délce 18 měsíců, ani podle § 118 odst. 3 téhož zákona pro stanovení doby k vycestování do 10 dnů od právní moci rozhodnutí. Uznal sice, že na území schengenského prostoru vstoupil přes Maďarsko dne 1. 9. 2020 (dle otisku vstupního razítka), ve správním řízení však nebylo řádným způsobem prokázáno, že by překročil dobu 90 dnů nepřetržitého pobytu; není totiž pravda, že by na území schengenského prostoru pobýval od 1. 9. 2020 nepřetržitě. V době pobytové kontroly se zde nacházel legálně, a to na základě oprávnění ke vstupu jakožto držitel moldavského biometrického pasu.
4. Žalobce dále uvedl, že správní orgán I. stupně ani nemohl mít dostatečný časový prostor na řádné posouzení věci a řádné prověření skutečností, neboť rozhodnutí o správním vyhoštění bylo žalobci vydáno ve stejný den, kdy bylo řízení zahájeno.
5. Žalobce též namítl, že jeho návrat do vlasti není absolutně možný, neboť v zemi jeho původu v současné době panuje katastrofální ekonomická situace, množí se případy vražd a není zde bezpečno pro civilní obyvatelstvo, jedná se o nedemokratickou zemi, a to i s ohledem na poslední politický vývoj.
6. Žalobce s ohledem na uvedené navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované.
7. Žalovaná vzhledem k naprosto totožným odvolacím námitkám ve vyjádření k žalobě plně odkázala na odůvodnění svého rozhodnutí a na rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Ve svém postupu nehledala žádné pochybení, proto navrhla, aby soud žalobu zamítl.

III. Posouzení věci Městským soudem v Praze

8. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Soud o věci rozhodl při jednání, které soud nařídil na den 23. 8. 2021, neboť žalobce takové projednání věci výslovně požadoval. Dne 28. 7. 2021 soud obdržel přípis žalované z téhož dne, kterým se z jednání omluvila z důvodu nemožnosti zajistit účast příslušného pracovníka na jednání v uvedený den, aniž by požadovala odročení jednání na jiný termín, a plně odkázala na své písemné stanovisko k žalobě. Žalobce při jednání setrval na svém stanovisku a procesních návrzích.

9. Po zhodnocení žalobních bodů v souvislosti se skutečnostmi vyplývajícími ze správního spisu rozhodnými pro danou věc soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
10. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce byl kontrolován cizineckou policií při pobytové kontrole zaměřené na dodržování pobytového režimu cizinců podle zákona o pobytu cizinců, a to v ulici Vinohradská, Praha, kdy jel ve vozidle s několika dalšími osobami, cizinci. Vzhledem k tomu, že se cizinecké policii nepodařilo na místě žalobce ztotožnit, byla přivolána další hlídka Krok 230, která poskytla součinnost a zajela se žalobcem na adresu X, kde se měl nacházet cestovní doklad žalobce. Kontrolou předloženého biometrického cestovního dokladu bylo zjištěno, že žalobce má v pase otištěno poslední vstupní razítko do schengenského prostoru dne 1. 9. 2020 přes Maďarsko; jiné oprávnění k pobytu na území žalobce nepředložil a ani nebylo zjištěno v příslušných databázích. Protože vzniklo u žalobce podezření o nelegálnosti jeho pobytu v ČR, byl zajištěn a byly s ním provedeny další nezbytné úkony.
11. Dne 11. 2. 2021 bylo se žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců (čj. KRPA-39261-9/ČJ-2021-000022-SV). Téhož dne byl se žalobcem proveden výslech za účasti tlumočnice do jazyka ukrajinského (viz usnesení (čj. KRPA-39261-8/ČJ-2021-000022-SV a protokol (čj. KRPA-39261-10/ČJ-2021-000022-SV). Z protokolu o výsledku žalobce vyplynulo, že žádal tlumočnicka do jazyka ruského, neboť českému jazyku nerozumí (*tento rozpor v jazyce tlumočení však žalobce nikdy nenamítal – pozn. soudu*). Dále uvedl, že naposled přicestoval do schengenského prostoru 1. 9. 2020 do Maďarska a téhož dne pak přicestoval do ČR, od té doby zde celou dobu pobýval. Do Maďarska přicestoval z Rumunska a Moldávie, kde do té doby žil. Do ČR přicestoval za účelem výdělků. Zopakoval, že od svého příjezdu do ČR zde zůstal nepřetržitě, v minulosti v ČR nebyl, toto je jeho první návštěva zde. Je svobodný a bezdětný. V Moldávii žije se svými rodiči a sourozenci a je s nimi v každodenním kontaktu; naposled byl doma v září 2020. V ČR bydlí v pronajatém bytě v X, adresu však nezná. V Praze je pracovně, pracoval různě na stavbách. Zdravotní pojištění nemá, s ničím se neléčí, návykové látky neužívá, cítí se zdravý. Peníze na pobyt a vycestování má.
12. Žalobce též uvedl, že v ČR nemá žádné příbuzné, ani se zde nenachází žádná osoba, vůči níž by měl vyživovací povinnost, měl ji v péči, nebo se kterou by žil ve společné domácnosti. V ČR ani v EU se nenachází osoba, vůči níž by bylo jeho vyhoštění nepřiměřené z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života. V ČR nemá ani žádné jiné vazby. Majetek zde nevlastní. Není mu známa žádná překážka vycestování do vlasti, domů vycestuje dobrovolně a rád. Ve vlasti mu nehrozí žádné nebezpečí v podobě mučení, trestu smrti, nelidského či ponižujícího zacházení či trestu. V případě vyhoštění se mu nebude vyhýbat. Věděl, že se v ČR zdržuje neoprávněně, je mu to líto.
13. Dne 11. 2. 2021 byl žalobce seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí, přičemž jejich doplnění ani změn nežádal a dále se již nechtěl vyjadřovat (čj. KRPA-39261-11/ČJ-2021-000022-SV).
14. Poté správní orgán I. stupně vydal své rozhodnutí, kterým žalobci uložil správní vyhoštění v délce 18 měsíců podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce se zcela jednoznačně od 30. 11. 2020 do 11. 2. 2021 nacházel na území ČR neoprávněně. Správní orgán I. stupně poté na str. 4 a 5 odůvodnil, proč dospěl k závěru, že uložení správního vyhoštění ve stanovené délce nebude ani nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce.

15. Žalobce podal proti uvedenému rozhodnutí odvolání, kde uváděl totožné námitky jako v podané žalobě. Žalovaná rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila napadeným rozhodnutím. Uvedla, že správní orgán I. stupně rozhodl v souladu se zákonem a nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1806 ze dne 14. listopadu 2018, kterým se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni. Na str. 3 napadeného rozhodnutí konstatovala, že bylo prokázáno, že žalobce byl na základě bezvízového styku oprávněn na území ČR setrvat do 29. 11. 2021, od 30. 11. 2020 do 11. 2. 2021 zde pobýval neoprávněně, neboť žádným jiným vízem ani oprávněním k pobytu na území nedisponoval. Dále se neztotožnila ani s námitkou nemožnosti vycestování žalobce do vlasti; z protokolu o výsledku žalobce je totiž zřejmé, že neuvedl žádný důvod, který by mu v návratu do vlasti bránil. Správní orgán I. stupně přitom postupoval v souladu s § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců a k posouzení možnosti vycestování žalobce závazné stanovisko nevyžadoval, neboť země původu žalobce je uvedena na seznamu bezpečných zemí, stanovených vyhláškou č. 328/2015 Sb. Žalovaná rovněž poznamenala, že žalobce tuto námitku uplatnil pouze v obecně rovině, a není tak zřejmé, jaké konkrétní skutečnosti bránící mu ve vycestování má na mysli. Žalovaná se též vyjádřila k otázce posouzení dopadů uloženého správního vyhoštění do rodinného a soukromého života žalobce a plně se ztotožnila se závěry správního orgánu I. stupně, přičemž žalobce v této souvislosti ničeho nenamítal (*a to ani v žalobě – pozn. soudu*). K době stanovené délky správního vyhoštění, jakož i k době stanovené pro vycestování, žalovaná uvedla, že byly stanoveny podle zákona v zákonem stanoveném rozpětí, a v délce odpovídající obdobným případům.
16. Na základě prokázaného skutkového stavu dospěl soud k níže popsaným právním závěrům.
17. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců *[p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
18. Podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *[d]oba k vycestování se stanoví v rozmezí 7 až 60 dnů. Je-li rozhodnutí o správním vyhoštění vydáno podle § 119 odst. 1 písm. a), je policie oprávněna stanovit dobu k vycestování kratší než 7 dní. Pokud by podle rozhodnutí o správním vyhoštění měla doba k vycestování začít běžet v době trvání zajištění cizince, začíná tato doba běžet ode dne ukončení zajištění. Pokud v průběhu doby k vycestování je cizinec zajištěn, běh této doby se zajištěním přerušuje. Požádá-li cizinec během doby k vycestování o stanovení nové doby k vycestování z důvodů podle § 174a odst. 2, policie vydá nové rozhodnutí podle § 101 správního řádu, ve kterém stanoví novou dobu k vycestování s ohledem na délku trvání uváděných důvodů. Novou dobu k vycestování lze stanovit nejdéle na 180 dnů.*
19. Jak již bylo řečeno, napadeným rozhodnutím žalované ze dne 15. 6. 2021, resp. rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 11. 2. 2021, bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců, se zákazem vstupu na území členských států EU po dobu 18 měsíců, a tato doba měla začít plynout v souladu s § 118 odst. 1 a 3 od okamžiku uplynutí 10 dnů od nabytí právní moci napadaného rozhodnutí.

20. Důvodem vydání obou rozhodnutí o správním vyhoštění byl neoprávněný pobyt žalobce na území ČR v období od 30. 11. 2020 do 11. 2. 2021, tj. ode dne, kdy mu skončil oprávněný pobyt na základě bezvízového styku po přepočítání vstupních a výstupních razítek v jeho cestovním dokladu, do dne jeho odhalení cizineckou policií. Ve správním spisu je jednoznačně doloženo, že pobyt žalobce na území ČR byl v uvedené době nelegální, a to na základě listinných důkazů, s kterými byl žalobce seznámen a mohl se k nim vyjádřit. Žalobce tyto skutečnosti nijak nepopíral, naopak, v průběhu svého výslechu uvedl, že věděl, že zde může pobývat maximálně 90 dní, do ČR přicestoval 1. 9. 2020 a od té doby z ČR nevycestoval. Devadesátidenní bezvízový styk mu skončil 29. 11. 2020, od 30. 11. 2020 již nebyl oprávněn se na území ČR zdržovat pouze na svůj biometrický pas, ale byl povinen disponovat dalším povolením k pobytu. Takové povolení k pobytu však žalobce v době pobytové kontroly neměl a nebylo zjištěno ani lustrací v databázích Policie ČR. Žalobce v rámci svého výslechu nezpochybňoval přepočet oprávnění doby jeho pobytu na bezvízový styk, v žalobě (shodně jako v odvolání) však již svou výpověď změnil a tvrdil, že jeho pobyt od jeho posledního vstupu do schengenského prostoru 1. 9. 2020 nebyl v ČR nepřetržitý. Tato svá tvrzení však žalobce nijak nedokládal, ani nenavrhoval k jeho prokázání žádné důkazy. Ze zjištění správních orgánů přitom nevystaly pochybnosti či indicie, že by skutkový stav odpovídal dodatečným tvrzením žalobce. Skutkový stav věci tak byl dle přesvědčení soudu správními orgány zjištěn zcela bezpečně a bez jakýchkoliv pochybností; žalobce se ani v žalobě nijak nesnaží tato svá obecná tvrzení jakkoliv konkretizovat a prokazovat.
21. Námitky žalobce pouze obecně tvrdí nesprávnost skutkových závěrů, nijak však nespecifikují, proč se žalobce domnívá, že jeho pobyt byl oprávněný na základě bezvízového styku. Jednoduchým matematickým přepočtem otisku vstupního razítka a maximální doby bezvízového pobytu však nelze dospět k jinému závěru, než ke kterému dospěly správní orgány v této věci.
22. K výslovnému dotazu soudu pak zástupce žalobce při jednání dne 23. 8. 2021 uvedl, že žalobce cestoval do vlasti i po 1. 9. 2020, avšak výstupní ani vstupní razítka do cestovního pasu nedostal. Proto svá tvrzení o tom, že zde od uvedeného data nepobýval nepřetržitě, dokládá pouze svým tvrzením. Soud však k takovému tvrzení nemohl přihlídnout. Ve správním spisu je jednoznačně doloženo, že žalobce u svého výslechu vypovídal zcela opačně, tedy, že od 1. 9. 2020 z ČR nevycestoval. I kdyby soud uvěřil ničím nepodloženým tvrzením žalobce, že od uvedeného data několikrát vycestoval do vlasti a vrátil se do ČR, žalobce již nijak nevysvětlil, proč netrval na tom, aby na hraničním přechodu příslušná razítka dostal, neboť, jak vyplynulo z jeho vlastních tvrzení, byl si velmi dobře vědom, že v ČR může na bezvízový styk pobývat maximálně 90 dnů, a proto si musel být a měl být též vědom, že otisky těchto razítek jsou z tohoto hlediska zcela zásadní. Z tohoto důvodu se proto soudu jeví tato tvrzení jako účelová. Správní orgány vyšly ze skutečností, které se podařilo zjistit na základě vlastní výpovědi žalobce v rámci jeho výslechu, a dále, na základě skutečností zjištěných z příslušných evidencí a informačních systémů policie.
23. Správní soudy pak setrvale judikují, že s ohledem na znění § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců aplikace tohoto ustanovení nezávisí na správním uvážení správního orgánu; jsou-li podmínky tohoto ustanovení naplněny, správní orgán je povinen správní vyhoštění uložit. V daném případě není sporu o tom, že se žalobce vytýkaného jednání dopustil. Podstatné v této věci tak je, že byly dány podmínky pro uložení správního vyhoštění, neboť žalobce pobýval na území ČR ve výše specifikované době

nelegálně, uvedené skutečnosti byly nezpochybnitelně prokázány a doloženy, a proto správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud rozhodly o správním vyhoštění žalobce. O správním vyhoštění správní orgán pak nerozhodne pouze tehdy, pokud to vyplývá z jiného ustanovení zákona o pobytu cizinců, např. § 50a citovaného zákona. Podmínky právě uvedeného ustanovení však v případě žalobce naplněny nebyly, a žalobce to ani v žalobě nijak konkrétně netvrdil. Při výslechu žalobce jasně uvedl, že před vycestováním z vlasti bydlel v zemi původu v rodinném domě s rodiči a sourozenci. Nemá děti a je svobodný. V ČR ani v EU nežije žádná osoba, kvůli které by skončení jeho pobytu na území bylo z hlediska zásahu do rodinného a soukromého života nepřiměřené, nemá zde žádné ekonomické, kulturní či sociální vazby; veškeré tyto vazby má v zemi původu. Není rodinným příslušníkem občana ČR ani občana EU, s nikým takovým nežije ve společné domácnosti, nemá vůči nikomu zde pobývajícímu vyživovací povinnost. Žalobce tedy netvrdil žádný nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, který by byl předpokladem pro jiný postup správních orgánů při ukončování nezákonného pobytu žalobce na území ČR.

24. Součástí této námitky byl též náznak nesouhlasu s dobou uloženého správního vyhoštění, k tomu však již žalobce nic bližšího neuvádí, proto i soud může tuto námitku vypořádat pouze ve stejné míře obecnosti, v jaké ji žalobce uplatnil. Délka správního vyhoštění podléhá správnímu uvážení správního orgánu, který je povinen ji stanovit v rámci zákonem vymezeného rozmezí po zohlednění všech individuálních okolností konkrétního případu. Tím jsou dány meze správního uvážení. Soudní přezkum správního uvážení je pak limitován na posouzení, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo zda je nezneužil a pokud tomu tak není, soud není oprávněn jakkoliv nahrazovat správní úvahu správního orgánu (§ 78 odst. 1 s. ř. s.; k tomu srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu - ze dne 23. 3. 2005, čj. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS). Soud přitom neshledal, že by se správní orgány takového pochybení dopustily; svá rozhodnutí v této části řádně a přezkoumatelným způsobem odůvodnily.
25. Tyto námitky tak nejsou důvodné.
26. Soud neshledal důvodnou ani námitku, že správní orgán I. stupně nemohl mít dostatečný prostor pro posouzení všech aspektů správního řízení, neboť správní řízení zahájil ve stejný den, ve kterém vydal též své rozhodnutí. Tato námitka je předně uplatněna pouze v obecné rovině, a žalobce neuvádí, kteréžto aspekty správního řízení měl správní orgán I. stupně, potažmo žalovaná, vyhodnotit. Navíc, ze správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně shromáždil dostatečné podklady, na základě kterých bylo možno ve věci vydat rozhodnutí, včetně vlastního výslechu žalobce a kopie jeho cestovního dokladu, a v odůvodnění svého rozhodnutí poukázal na jejich obsah a vypořádal se s ním z hlediska ukládaného opatření. Z ničeho tak nelze dovodit, že by správní orgány postupovaly nezákonně, a žalobce pak toto tvrzení opět ničím nedokládá.
27. K námitce nemožnosti vycestování soud předně uvádí, že žalobce v rámci svého výslechu uváděl zcela opačná tvrzení; na opakovaný dotaz správního orgánu se jednoznačně vyjádřil, že ve vlasti mu nic nehrozí, vrátí se tam dobrovolně a *rád*, není si vědom žádné překážky pro vycestování, žije tam i jeho rodina (rodiče a sourozenci), má se kam vrátit a kde bydlet. Žalobce přitom nežije v zemi původu v části Podněstří, kterou dle vyhlášky č. 328/2015 Sb., v platném znění, nelze považovat za bezpečnou, ale v okrese C., stovky kilometrů jihozápadně od Podněstří. Již z tohoto pohledu jsou pak tyto námitky účelové. Navíc jde o

nijak nespecifikované a nedoložené námitky, zčásti též o irelevantní, pokud jde o ekonomickou situaci v zemi původu, která nemůže být důvodem pro upuštění od uložení správního vyhoštění. Žalobce v žalobě nijak nekonkretizoval, proč právě jemu hrozí ve vlasti nebezpečí, a jaké. V tomto ohledu se tedy soud zcela ztotožnil se závěry žalované na str. 4 napadeného rozhodnutí, které jsou přezkoumatelně odůvodněny, a odkazuje na ně. I tato námitka je proto nedůvodná.

28. Žalobce, konečně, namítl neexistenci podmínek pro uložení doby k vycestování v délce 10 dnů. Žalobce v souvislosti s touto námitkou však ničeho konkrétnějšího neuvedl, není proto jasné, jak se stanovení doby k vycestování v délce 10 dnů dotklo jeho práv, resp. proč má za to, že podmínky § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nebyly splněny.
29. Z formulace § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců je zřejmé, že v této části disponuje správní orgán diskreční pravomocí, proto soud v souvislosti s rozsahem přezkumu této otázky odkazuje na své závěry výše v bodě 24. Soud v souvislosti s touto námitkou ovšem ani v tomto případě překročení nebo zneužití mezí správního uvážení správními orgány neshledal. Délka doby k vycestování byla stanovena na 10 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí, a tedy v zákonem stanoveném rozmezí, které dokonce připouští mnohem kratší dobu, a to 7 dní (a v určitých případech dobu ještě kratší). Správní orgán I. stupně k tomu na str. 6 svého rozhodnutí uvedl, že tato doba byla stanovena s ohledem na skutečnost, že žalobce disponuje cestovním dokladem a vlastní finanční prostředky pro pobyt a návrat domů. Považoval přitom takto stanovenou dobu za dostatečnou, aby si žalobce mohl vyřídit vše potřebné k vycestování. Žalovaná se k této námitce vyjádřila na str. 5 a 6 svého rozhodnutí a nad rámec uvedeného dodala, že žalobce ani neuvedl žádnou překážku k vycestování. Takto stanovená lhůta je proto dle žalované stanovena v souladu se zákonem, je naprosto dostatečná a koresponduje i s rozhodovací praxí v obdobných případech.
30. Obecné odkazy na porušení citovaných ustanovení § 2 odst. 1, 3 a 4 správního řádu žalobce nijak konkrétně neodůvodnil, a proto se tímto tvrzením nemohl soud podrobněji zabývat. Žalobce je povinen vylicít, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005-58).
31. S ohledem na výše uvedené lze uzavřít, že pro vydání napadeného rozhodnutí byly splněny zákonné podmínky, neboť žalobce se nacházel na území ČR neoprávněně. Žalobní námitky neshledal soud jako důvodné.

IV. Závěr a náklady řízení

32. Soud s ohledem na vypořádání žalobních námitek neshledal žalobu jako důvodnou, a proto ji podle 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
33. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady řízení nad rámec její úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 23. srpna 2021

Mgr. Darina Michorová
samosoudkyně